

?Fem un trio?

«Pujols deia que 'la vida és com un coit, una gran confusió de cames'. La vida? Potser es referia a la política catalana, potser es referia a Catalunya»

Es parla molt de tríos. Colla de tres. No importa posició: hexagonal, coaxial, harmònica, afònica, sandvitx, calamar... Se'ns diu: vigilin que vénen els tríos. Que si els pressupostos de la Generalitat muntats a tres: JxCat-ERC-comuns. Que si els de l'Ajuntament de Barcelona també amb el trio dit, ampliat a quatre amb el PSC. Segueix la pasta, que diria l'espagueti. Seguiu els diners. El futur és un trio?

Es diu, es comenta, es parla, es vocifera, es xiscla, s'amplifica amb altaveus de missatge de mòbil i amb subwoofers de venedors de matalassos de mercat endiumenjat que el futur de Catalunya és un trio, un tripartit. A veure... I quin? Eh? El 2: ERC-PSC-comuns? Un de nou: JxCat-ERC-comuns? Més participants al trio? Quadrumvirat? Quintet? Veurem. Que n'hi ha de molt contents (noteu els somriures, ja, però el partit s'ha de jugar per a tothom). Crec que, pel que vingui, pel futur de Catalunya, sigui l'onanisme, el duet, el trio, o la socialització del sexe polític tropical, cal tenir clara aquella anècdota claríssima que explicava el filòsof Francesc Pujols sobre els tríos. Veuran...

És veu que hi havia un popular enginyer agrònom català de principis del segle XX que li agradava molt la terra i també rebolcar-se per terra. Era un gran conquistador de dones. Una de les que volia endur-se a l'horitzontalitat terrenal era una dama de l'aristocràcia barcelonina. La senyora, en principi, es prestava a secundar els seus desitjos. I l'home va fregar-se les mans i li va proposar un viatge per les Espanyes amb cotxe conduït pel seu propi xofer. La presència del conductor, a la damisel·la, li va semblar com un obstacle insuperable per a la realització de l'aventura material. Però l'enginyer expert mundà li va dir a ella en el que ja va ser un pim-pam dialèctic:

-No tinguis por. El meu xofer és mut

-Mut?

-I sord.

-Sord? No comprenc com pot conduir.

-Oh, i a més és cego.

I l'hòstia que es devien fotre amb el vehicle devia ser d'època. I van acabar amb una testarrada al terra, però d'una altra manera. Perquè evidentment, si el xofer, era cec, mut i sord, no sabien on anaven i van acabar on van acabar Qualsevol trio, o el que sigui que surti els propers mesos a Catalunya, haurà de saber cap a on va. Sense GPS, xoc. Sense Google Maps, no res. Carretera confusió. Perquè ja deia Pujols que «la vida és com un coit, una gran confusió de cames». La vida? Potser es referia a la política catalana, potser es referia a Catalunya.